

1,8 vægtprocent alkoholindhold. Erhvervene er enige med kommissionens flertal i, at der intet ville opnås i ædruelighedsmæssig henseende ved det pågældende forslags gennemførelse — tværtimod.

Når et mindretal (pag. 35) foreslår, at bevillingernes gyldighedsperiode sættes til 5 år, må erhvervene på linie med kommissionens flertal kraftigt advare mod en sådan ændring. En indskrænkning af åremålet for bevillingers gyldighed vil tjene til at øge det usikkerhedsmoment, der knytter sig til restaurationsvirksomhed, og det vil efter erhvervenes opfattelse modvirke bestræbelserne for at højne restaurationslovens lokale forhold, udstyr o. s. v.

Med hensyn til spørgsmålet om eventuelle ændringer i beværterlovens § 12 om indførelse af købstadregler i bymæssigt bebyggede områder i en landkommune må erhvervene være af samme opfattelse, som kommissionens mindretal (pag. 54) har givet udtryk for. Det forekommer selvmodsigende at gøre det pågældende spørgsmål til genstand for afgørelse ved kommuneafstemning i hele landkommunen, således at oplandets befolkning kan forhindre indførelsen af en for det bymæssigt bebyggede område rimelig ordning. Den hertil sigtende bestemmelse er da også i sin tid kommet ind i beværterloven ved en misforståelse. Den eneste naturlige løsning må efter erhvervenes opfattelse være, at de for købstæder gældende regler uden videre kommer til anvendelse for de bymæssigt bebyggede områder. Skal endelig en adgang til kommuneafstemning opretholdes, bør afstemningen i hvert fald begrænses til selve det bymæssigt bebyggede distrikts beboere.

I forbindelse med dette problem finder erhvervene anledning til at nævne et spørgsmål, som kommissionen ikke kommer nærmere ind på. Det drejer sig om bestemmelserne vedrørende meddelelse af bevillinger i landkommunerne, hvorefter sognerådene kan hindre, at der finder omsætning af stærke drikke sted indenfor kommunens grænser, hvilket gælder både med hensyn til handel og udskænkning. Selv om det efterhånden kun drejer sig om et fåtal af kommuner, der hverken har handel eller udskænkning af stærke drikke (for tiden ca. 55 kommuner), virker bestemmelserne dog som en væsentlig indskrænkning af den fri erhvervsudøvelse.

Det er tillige et spørgsmål, om tiden ikke er løbet fra de gældende bestemmelser, da det med de moderne trafikmidlers udvikling ikke kan siges at have nogen reel betydning eller at være en sag, der alene angår den enkelte kommunes beboere, om man kan købe alkoholholdige drikke indenfor dens grænser. Det ville efter erhvervenes opfattelse have været ønskeligt, om kommissionen havde taget dette spørgsmål, der også har stor principiel interesse, op til nærmere overvejelse med henblik på tilvejebringelse af mere tidssvarende bestemmelser på dette område.

Det er en ganske eenstemmig opfattelse indenfor de i omsætningen af stærke drikke interesserede erhvervsgrupper, at forslaget om at nægte beværtere adgang til at indtræde i bevillingsnævnene ikke bør gennemføres (pag. 67—68). Det forekommer urimeligt og stødende delvis at berøve en enkelt stand dens borgerlige rettigheder, og de hidtil indhøstede erfaringer peger da heller ikke i retning af, at beværteres deltagelse i bevillingsnævnenes arbejde på nogen måde medfører risiko for, at usaglige hensyn derved kommer til at påvirke nævnenes afgørelser.

Forslaget om at pålægge sognerådene et særlig politimæssigt tilsyn med overholdelse af beværterlovgivningens bestemmelser (pag. 77) må erhvervene tage afstand fra. Man er enig med kommissionens flertal i, at etablering af et særpolti ikke vil være hensigtsmæssigt, men at man, for så vidt angår kontrollen med lovens overholdelse, bør blive stående på det nuværende grundlag, således at en eventuel udvidelse af kontrollen finder sted indenfor den normale politistyrkes rammer.

Erhvervene kan tiltræde det af kommissionens flertal (pag. 126—127) stillede forslag om ændring af de nu gældende lukkebestemmelser, ligesom man også er enig med kommissionen i, at det vil være formålstjenligt at henlægge afgørelserne med hensyn til lukketiden til hver enkelt kommune.

Et spørgsmål, der i særlig grad har beskæftiget kommissionen, er den af beværterlovgivningen omfattede marketenderivirksomhed (pag. 97—124). Erhvervene er ganske enige med kommissionen i, at dette spørgsmål — således som forholdene har